

af, at der inden for det paagældende Fag i de sidste 3 Aar har hersket ekstraordinær Arbejdsløshed i mindst 24 Maaneder.

De samlede *Udgifter* i Henhold til Lovens Bestemmelser blev opgjort til ca. 5,6 Mill. Kr., hvoraf det efter den almindelige Regel vilde paahvile Arbejdsløshedsfonden at dække Halvdelen. Under Hensyn til Fondens vanskelige økonomiske Stilling bestemmes det imidlertid i § 3, at *Statskassen skal yde Fonden 2,8 Mill. Kr.* til Dækning af dens ved Loven forårsagede Merudgift.

Endelig indeholder § 4 den Bestemmelse, at der ved Beregning af Maksimum for Fortsættelseshjælp efter 1. April 1937 bortses fra den i Medfør af denne Lov udbetalte Fortsættelseshjælp.

Et *Flertal* inden for *Landstingets Udvalg*, bestaaende af Socialdemokrater og Radikale Venstre, indstillede Lovforlaget til Vedtagelse uforandret.

Derimod fastholdt et *Mindretal* (Venstre og Konservative) sit tidligere Standpunkt; ikke at ville gaa med til stykkevisse Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen for derved ikke at foregribe Stillingen til et samlet Revisionsforslag. Mindretallet ønskede ikke paa Forhaand at lade sig binde til Bestemmelser, som ændrede Grundlaget for Arbejdsløshedsloven i økonomisk og anden Henseende, og som — efter hvad der var udtalt i Motiverne — vilde blive optaget i det bebudede Revisionsforslag, saa meget mindre som Arbejdsløsheds-kassernes samlede Formue pr. 31. Marts var ca. 80 Mill. Kr. og pr. 1. December sikkert laa op mod 100 Mill. Kr.

Mindretallet pegede desuden paa, at naar Understøttelsen f. Eks. for ugifte Arbejdsmænd efter Loven kunde udstrækkes med yderligere 70 Dages Fortsættelseshjælp til 270 Dage af 300 Arbejdsdage pr. Aar, vilde der næppe være stor Sandsynlighed for at drage *de unge* fra Byerne ud paa Landet til Arbejde der, men *Strømmen fra Land til By* vilde snarere yderligere befordres og Ledighedens afskrækkende moralske Virkninger øges.

Saafernt Kasserne ansaa det for nødvendigt at øge Understøttelsesdagenses Antal, maatte dette efter Mindretallets Mening ske med Udnyttelse af de i den gældende Lov indeholdte Muligheder, nemlig en Forlængelse af det *vedtægtsmæssige* Dageantal, og Mindretallet vilde gerne lette Formaliteterne herved ved at overlade Afgørelsen til Hovedledelsen med Tilslutning af Arbejdsdirektøren paa tilsvarende Maade som ved Lov Nr. 90 af 31. Marts 1926.